

Arrest

nr. 103 114 van 21 mei 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 27 december 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 17 oktober 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft op 11 juli 2012 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingediend. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie onontvankelijk verklaard bij beslissing van 17 oktober 2012. Dit is de bestreden beslissing:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en),:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Bij de aanvraag om machtiging tot verblijf dd. 11.07.2012 die werd ingediend omwille van medische problemen onder naam van K, A. werd een Servisch identiteitskaart voorgelegd van verzoeker. Het voorgelegde standaard medisch getuigschrift dd. 26.06.2012 is echter opgesteld op naam van K, A. met nationaliteit Kosovo. Bijgevolg is het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet correct gepersonaliseerd en dus niet toelaatbaar als bewijs van ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, 1e lid van de wet van 15.12.1980 (Arrest RW 76.877 dd. 09.03.2012). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (Arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011)..."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

"Eerste middel: schending van de wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen dd. 29.07.1971. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt. De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschreiding genomen" (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.) Dat de aanvraag van verzoeker overeenkomstig artikel 9 ter wel degelijk ontvankelijk is.

De identiteit van verzoeker blijkt voldoende duidelijk uit zijn asielaanvraag en de identiteit werd overigens nooit betwist of in vraag gesteld door het CGVS. Tevens heeft verzoeker zijn identiteitskaart bij gebracht. Het enkel feit dat het medisch getuigschrift vermeldt dat verzoeker van Kosovo afkomstig is, is dan ook geen voldoende redenen om de aanvraag van verzoeker af te wijzen nu vaststaat en hierover een discussie kan bestaan dat verzoeker wel degelijk de Servische nationaliteit heeft. Het betreft hier louter een materiële vergissing die gemaakt werd door de dokter. Nu er geen discussie kan bestaan over de identiteit van verzoeker kan deze materiële fout dan ook niet leiden tot de onontvankelijkheid van de aanvraag. De aanvraag had dan ook wel degelijk dienen onderzocht te worden. Uit deze stukken blijkt de identiteit voldoende zodat tegenpartij ten onrechte de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard. Uit de bijgebrachte documenten op het ogenblik van de aanvraag blijkt dat de identiteit van verzoeker voldoende vaststaat zodat er hierover geen betwisting kan bestaan. Dat de verwerende partij dan ook ten onrechte zonder verder onderzoek gesteld heeft dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is aangezien het bijgebrachte document onvoldoende zou. Verzoeker is ernstig ziek doch tegenpartij doet niet eens de moeite om de aanvraag van verzoeker te onderzoeken. De identiteit van verzoeker werd nooit in vraag gesteld en voldoende bewezen in het kader van zijn asielaanvraag. Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing. Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. Verwerende partij is derhalve tekortgeschoten aan haar motiveringsplicht. Deze buiten gewone omstandigheden werden niet vermeld in de beslissing die louter stelt dat er geen vereist document aanwezig was, zonder te kijken naar de concrete situatie waarin verzoeker verkeerde en het hier duidelijk gaat om een materiële vergissing. Tegenpartij hanteert een standaardformulering zonder het dossier van verzoeker in concreto te hebben onderzocht. Dit maakt een schending uit van de motiveringsplicht. Dat ten gevolge van dergelijke flagrante schendingen van hoger vermelde middelen de bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

2.1.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In casu heeft de gemachtigde van de staatssecretaris duidelijk gemotiveerd dat verzoeker bij zijn aanvraag een medisch attest heeft gevoegd dat is opgesteld op naam van K, A. met nationaliteit Kosovo, terwijl anderzijds een Servische identiteitskaart werd voorgelegd, zodat het medisch attest niet correct gepersonaliseerd is en dus niet toelaatbaar is als bewijs van ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde heeft dan ook, gezien het voormelde en om reden dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden vervuld moeten zijn op het ogenblik van de indiening van de aanvraag, de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaard.

Verzoeker kan niet gevolgd worden dat een standaardmotivering gehanteerd werd, zonder dat het dossier *in concreto* onderzocht werd. Integendeel betreft de bestreden beslissing onbetwistbaar de stukken die verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend en de vaststellingen die de gemachtigde hierover heeft gedaan.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn betoog dat zijn identiteit voldoende blijkt uit zijn asielaanvraag en de identiteit nooit betwist of in vraag werd gesteld door het CGVS.

Los van de vaststelling dat verzoeker deze beschouwingen pas voor het eerst in zijn verzoekschrift uit, zonder dat verzoeker zich hierop beroepen heeft t.a.v. de gemachtigde, zodat aan de gemachtigde niet kan worden verweten hierover niet te gemotiveerd in de bestreden beslissing, stelt de Raad vast dat deze beschouwingen geen betrekking hebben op de vaststelling van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het medisch attest dat verzoeker heeft voorgelegd een andere nationaliteit vermeldt dan de nationaliteit die blijkt uit het identiteitsdocument, en het medisch attest derhalve niet correct gepersonaliseerd is en dus niet toelaatbaar is als bewijs van ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Dat verzoeker bij zijn aanvraag een identiteitskaart heeft bijgebracht, wordt niet betwist, integendeel wordt in de motivering van de bestreden beslissing er expliciet naar verwezen. Het voorleggen van een identiteitskaart maakt evenwel niet dat op de medische stukken die gevoegd worden zomaar een andere nationaliteit vermeld kan worden, en de gemachtigde hier zonder meer aan voorbij zou moeten gaan.

Aangezien enkel een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, kan afgeleverd worden aan een vreemdeling die aantoon dat hij op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, getuigt het niet van een overdreven formalisme om te vereisen dat de identiteitsgegevens die zijn vermeld op het hiertoe aangebrachte standaard medisch getuigschrift volledig overeenstemmen met de identiteitsgegevens van de vreemdeling die een dergelijke aanvraag indient.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan:

“Tweede middel: schending van de artikelen 3 en 14 EVRM. Verzoeker kreeg het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoeker naar zijn land van herkomst kan worden teruggeleid. De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoeker bij zijn terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM. Door zijn land te ontluchten is verzoeker eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer. Door verzoeker terug te sturen naar zijn land

van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat hij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoeker vreest zoals hoger aangetoond terecht voor zijn leven. De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoeker. De medische toestand van verzoeker werd niet onderzocht zodat zijn onmogelijk kan teruggestuurd worden naar zijn land van herkomst en dit maakt wel degelijk een schending uit van artikel 3 van het EVRM. Tegenpartij zal de eerst de ziekte van verzoeker dienen te beoordelen vooraleer hij effectief kan worden terug gestuurd. Het bevel om het grondgebied te verlaten werd dan ook vroegtijdig genomen. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoeker.”

2.2.2. Verzoeker voert in hoofdzaak een schending aan van artikel 3 van het EVRM, stellende dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst het slachtoffer zou worden van onmenselijke behandelingen.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel dienstig aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit Verdrag. Hierbij dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, Overzicht publiek recht, Brugge, Die Keure, 2001, 343). Een schending van artikel 14 van het EVRM wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan:

“Derde middel: schending van artikel 5 en 8 EVRM. Het is duidelijk dat verzoeker bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn. De vrees voor zijn leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake. Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoeker terug zou keren naar zijn land van herkomst. De veiligheid en vrijheid van verzoeker is geenszins gewaarborgd in zijn land van herkomst, temeer vermits hij zijn land van herkomst verlaten heeft en hij zal blootgesteld worden aan represailles wegens landverraad. Verzoeker heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Servië en verzoeker heeft geen toegang tot de noodzakelijk medische hulpverlening. Indien hij gedwongen zou worden om terug naar Servië te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privéleven. Voor verzoeker is het quasi onmogelijk om in zijn land van herkomst een familieleven te leiden. De volledige familie van verzoeker verblijft immers in België. Verzoeker heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd. Verzoeker is verder in de onmogelijk te reizen gezien zijn medische problematiek zodat een effectieve terugkeer naar zijn land van herkomst niet zonder risico kan verlopen.”

2.3.2. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 5 van het EVRM.

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. Aangezien verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van enige vrijheidsberovende maatregel, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Verzoeker slaagt er niet in een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Verzoeker slaagt er met zijn loutere en ongestaafde verwijzing naar het feit dat zijn volledige familie in België verblijft en hij “een band” heeft opgebouwd, en dat hij niet zou kunnen reizen, niet in dit bewijs te leveren.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de familieleden van verzoeker illegaal op het grondgebied verblijven. De partner en kinderen van verzoeker worden in de bestreden beslissing vermeld, en ook ten aanzien van hen heeft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing genomen houdende bevel om het grondgebied te verlaten.

Terwijl de vage beschouwingen inzake de vermeende integratie en de band die verzoeker met België zou hebben opgebouwd en het beweerde ‘niet kunnen reizen’, evenmin een risico op schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC